

SISTERS KARDEŞLER

SISTERS
KARDESLER

Patrick deWitt

Çeviri: Avi Pardo

 domingo

SISTERS KARDEŞLER
PATRICK DEWITT

Özgün ismi: Sisters Brothers

© 2011 Patrick deWitt

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:

© 2012 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Avi Pardo

Kapak uyarlama: Ayőe Nur Ataysoy

Sayfa uyarlama: Halili Budak Akalın

Özgün tasarımı: Suet Yee Chong

Kapak illüstrasyonu: Dan Stiles

ISBN: 978 605 62604 4 5

Baskı: Nisan 2012

Elma Basım Yayın ve İletişim Hiz. San. Tic. A.Ş.

Halkalı Cad. No:164 B-4 Blok

Sefaköy K.Çekmece 34395 İstanbul

Tel: (212) 697 30 30

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Asmalımescit Mah. Ensiz Sok.

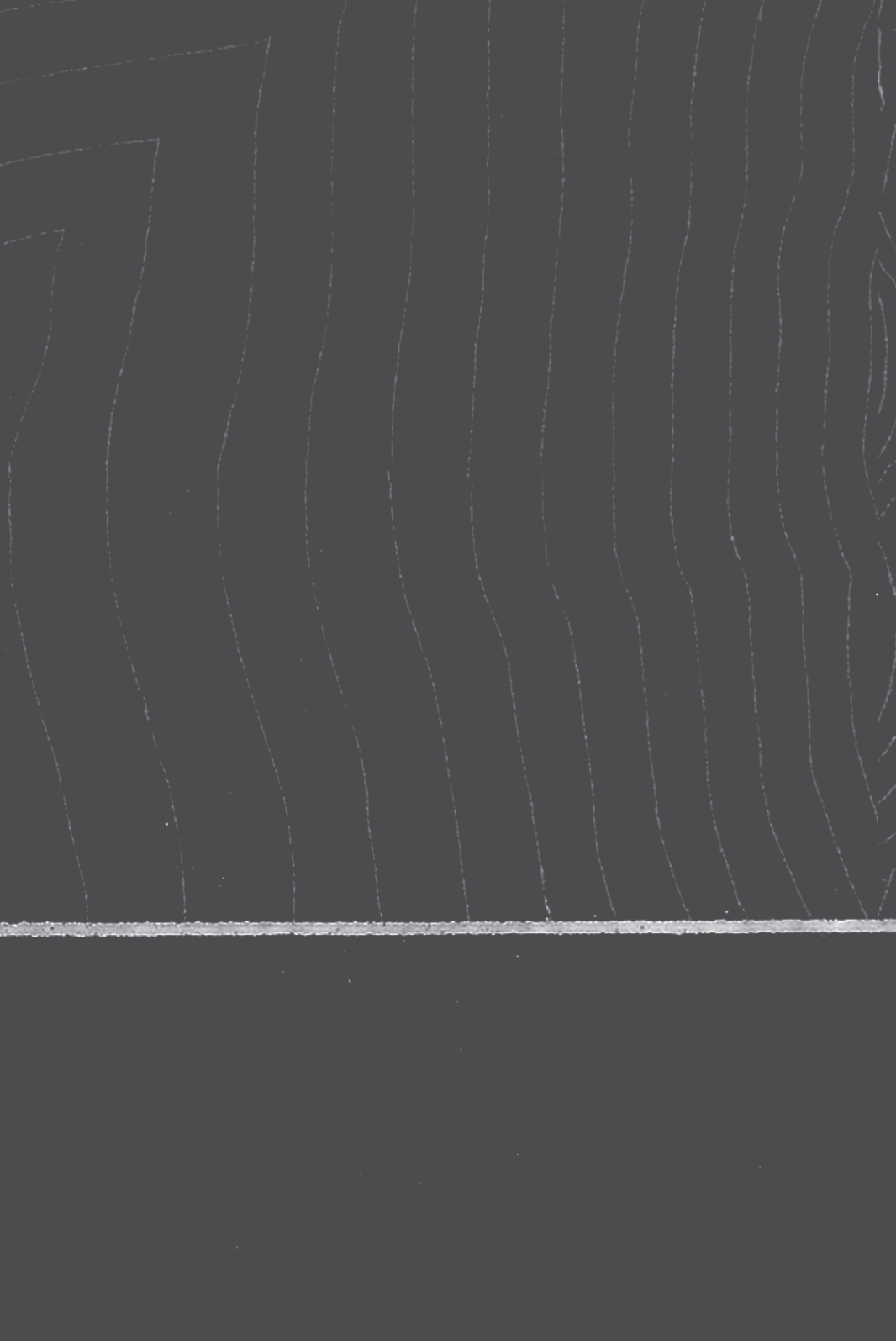
No:2 D:6 Tünel İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

domingo@domingo.com.tr

www.domingo.com.tr

Annem için

OREGON CITY, 1851

bir
**ATLARLA
SORUN**

Commodore'un malikânesinin önünde oturmuş ağabeyimin yeni işe dair bilgilerle dönmesini bekliyordum. Kar yağacak gibiydi ve üşümüştüm, zaman geçirmek için Charlie'nin yeni atı Nimble'ı incelemeye koyuldum. Benim yeni atımın adı Tub idi. Atlara ad koymaya inanmazdık fakat onlar bize son işimizin kısmi ödemesi olarak verildikleri için adlarıyla birlikte gelmişlerdi, yapacak bir şey yoktu. Önceki adsız atlarımız yanarak ölmüşlerdi, bu yüzden yeni atlara ihtiyacımız vardı tabii ki, fakat kendi seçtiğimiz atları satın alabilmemiz için ödeme bize nakit olarak yapılmalıydı diye düşünüyordum; geçmişleri, alışkanlıkları ve adları olmayan atlar. Eski atımı çok sevdim ve son zamanlarda uykumda öldüğünü görüyordum; alev almış bacaklarıyla çifteler savuruyor, gözleri pört-

lemiş. Günde yüz kilometre mesafeyi rüzgâr gibi alırdı. Okşamak ya da tımar etmek haricinde ona bir kez bile el kaldırmamıştım. Onu o ahırda cayır cayır yanarken düşünmemeye çalışıyordum, fakat görüntü davetsiz geldiğinde kendini nasıl korursun? Tub yeterince sağlıklı bir hayvan olmakla birlikte başka türlü biri için daha uygundu, daha az hırslı biri için. İri, alçak sırtlı bir attı ve günde yetmiş kilometreden fazla yol alamıyordu. Onu sık sık kamçulamak zorunda kalıyordum, ki bazı adamlar yapmakta beis görmez, hatta zevk duyarlar, fakat ben haz etmem; ondan sonra Tub beni acımasız belledi ve içinden, bu kederli bir hayat, diye geçirdi.

Üzerimde bir çift gözün ağırlığını hissettim ve başımı Nimble'dan öte yana çevirdim. Charlie beş parmağını havaya kaldırmış üst kat penceresinden bana bakıyordu. Karşılık vermeyince beni gülümsetmek için yüzünü çarpıttı; yine gülümsemeyince takındığı ifade yüzünden silindi ve geri çekilip gözden kayboldu. Atını seyretmekte olduğumu gördüğünü biliyordum. Bir sabah önce Tub'ı satıp bedelini yarı yarıya ödeyerek yeni bir at satın almayı önerdiğimde bunun adil bir teklif olduğunu kabul etmiş, fakat yeni iş tamamlanıncaya dek ertelemeyi önermişti, ki bütünüyle mantıksızdı çünkü Tub'ın asıl sorunu işi kotarmamızı güçleştirmesi olduğuna göre onu işe girişmeden önce değiştirmek gerekmez miydi? Charlie'nin bıyığına yağ bulmuştu ve, "En iyisi işi kotardıktan sonra, Eli," demişti. Charlie'nin eski adsız atı kadar, hatta ondan bile iyi olan Nimble'dan herhangi bir şikâyeti yoktu, fakat ben işi ko-

tarırken bacağımdan aldığım yara yüzünden yatakta yatarırken o ilk seğimi yapma fırsatını bulmuğu. Ben Tub'ı sevmiyordum ama ağabeyim Nimble'dan memnundu. Atlarla sorun buydu.

Charlie, Nimble'a binip Pig-King'e doğru sürdü. Oregon City'ye son ziyaretimizden bu yana sadece iki ay geçmiş olmasına rağmen ana caddede beş yeni işyeri saydım ve hepsinin işleri tıkırında görünüyordu. Charlie'ye "Yaratıcı bir tür," dedim, karşılık vermedi. King'in arka tarafında bir masaya oturduk, her zamanki şişemizden getirdiler, iki de bardak. Charlie bana bir içki koydu, oysa genellikle kendi içkilerimizi koyarız, bu yüzden kendimi kötü habere hazırladım, geldi nitekim: "Bu işte lider ben olacağım, Eli."

"Kim diyor?"

"Commodore diyor."

Brendimden bir yudum aldım. "Ne anlama geliyor."

"Benim dediğim olur anlamına geliyor."

"Para açısından ne anlama geliyor?"

“Bana daha fazla.”

“Benim alacağım parayı kast ediyorum. Eskisi gibi mi?”

“Daha az.”

“Bunun ardındaki mantığı anlamakta zorlanıyorum.”

“Commodore son işte bir lider olmuş olsaydı bütün o sorunlar yaşanmazdı diye düşünüyor.”

“Mantıksız.”

“Var bir mantığı.”

Bana bir içki daha koydu, içtim. Charlie’ye olduğu kadar kendime de, “Bir lider için fazla para ödemek istiyorsa, bana göre hava hoş,” dedim. “Fakat altındaki adamın parasını kesmek iş için iyi değil. Onun hesabına çalışırken bacağımdan yara aldım ve atım yanarak öldü.”

“Benim atım da yanarak öldü. Commodore bize yeni atlar satın aldı.”

“Bu iş için iyi değil. Ayrıca sakatmışım gibi bana içki koyup durma.” Şişeyi ondan uzaklaştırıp işin ayrıntılarını sordum. Kaliforniya’da Hermann Kermit Warm adında bir maden arayıcısını bulup öldürecektik. Charlie ceketinin cebinden bir mektup çıkardı, Commodore’un keşif erinden geliyordu; zaman zaman önden gidip bizim için bilgi toplayan Henry Morris adında bir züppe: “Warm’u birkaç gün boyunca inceledim. Alışkanlıklarına ve kişiliğine dair şu bilgileri verebilirim: Yalnız bir doğası var fakat zamanının büyük kısmını San Francisco barlarında bilim ve matematik kitapları okuyarak ve sayfa kenarlarına bir şeyler çizerek geçirir. Bu ciltleri bağlayıp okul çocuğu gibi yanında taşır, bu yüzden alay konusu olur. Kısa boyludur, bu da gülünç-

lüğünü daha da artırır, fakat boyuyla alay edilmesinden hiç haz etmez, bu konuda dikkatli olmakta yarar var. Birkaç kez dövuştüğüne tanık oldum; genellikle kaybetmekle birlikte hasımlarının onunla bir daha dövüşmek isteyeceklerini sanmıyorum. Isırmaktan çekinmez örneğın. Başı kel ve bakımsız kızıl bir sakalı; uzun, ince kolları; ve hamile kadın göbeğini andıran bir göbeğı var. Seyrek yıkanır, bulabildiğı yerlerde uyur – ahırlarda, kapı eşiklerinde, ya da sokaklarda, mecbur kalırsa. Beline bağıladığı kuşağın içinde küçük bir tabanca taşır. Sıklıkla içmez, fakat içtiğinde kör kütük sarhoş olmak için içer. Viskinin parasını uzun bir iple bağılayıp kat kat giysilerinin arasında sakladığı kesedeki altın tozuyla öder. Ben buraya geldiğimden beri kasabadan bir kez olsun ayrılmadı. Sacramento'nun on beş kilometre doğusunda (harita ekte) bulunan madenine dönmeyi planlayıp planlamadığını bilmiyorum. Dün bir barda bana adımla hitap edip kibarca kibrit istedi. Bu bilgiye nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü onu izlediğimin farkında olduğuna dair tek işaret bile vermemiştı. Kimliğimi nasıl öğrendiğini sorduğumda ağzını bozdu, ben de barı terk ettim. Ondan haz etmiyorum, ama zihninin olağanüstü güçlü olduğu söyleniyor. Sıradışı biri olduğunu kabul ediyorum, fakat ona iltifat etmeye ancak bu kadar yaklaşabilirim.”

Warm'un madeninin yerini gösteren harita ile birlikte Morris'in adamı çizdiği bir kâğıt vardı; fakat adam yanımda duracak olsa bile tanıyamazdım, o kadar kötü bir çizimdi. Bunu Charlie'ye söylediğimde, “Morris bizi San Francisco'da

bir otelde bekliyor,” dedi. “Warm’u bize işaret ettikten sonra yola koyulacak. Birini öldürmek için iyi bir yermiş, duyduğuma göre. Bütün kasabayı yakmakla meşgul olmadıklarında sonu gelmeyen onarımla meşguller.”

“Morris neden öldürmüyor onu?”

“Hep aynı şeyi sorarsın, ben de her seferinde aynı yanıtı veririm: Bu onun işi değil, bizim işimiz.”

“Saçma. Commodore benim ücretimi kesiyor fakat Warm’u izlendiğine uyandırması için bu beceriksiz herife hem ücret hem de masraflarını ödüyor.”

“Morris’e beceriksiz diyemezsin, kardeşim. Bu yaptığı ilk hata ve hata yaptığını açıkça itiraf ediyor. Kimliğinin açığa çıkması bize Morris’den çok Warm’a dair bir şeyler söylüyor.”

“Ama adam gecelerini sokaklarda geçiriyor. Morris’i onu uykusunda vurmaktan alıkoyan ne?”

“Morris’in katil olmadığı gerçeğine ne dersin?”

“Öyleyse Commodore onu neden gönderiyor? Onun yerine bizi bir ay önce gönderseydi daha iyi olmaz mıydı?”

“Biz bir ay önce başka iş üzerindeydik. Commodore’un pek çok menfaatleri ve kaygıları olduğunu ve onları ancak teker teker halledebileceğini unuttuyorsun. Aceleye getirilmiş iş başarısız olur, bu sözler adamın kendisine ait. Doğruluğunu görmek için başarısına hayranlık duymak yeter.”

Commodore’u bu kadar sevgiyle alıntılaması midemi bulandırdı. “Kaliforniya’ya varmak haftalar alacak. Zorunda değilsek bu yolculuğu yapmak niye?”

“Fakat bu yolculuğu yapmak zorundayız. İş bu.”

“Ya Warm orada değilse?”

“Orada olacak.”

“Ya değilse?”

“Kahretsin, olacak.”

Hesap geldiğinde Charlie’yi işaret ettim. “Lider ödüyor.” Hesapları genellikle bölüşürüz, bu yüzden bu canını biraz sıktı. Kardeşim her zaman biraz cimri olmuştur, bu huy ona babamızdan geçti.

“Sadece bu seferlik,” dedi.

“Lider ve lider ücreti.”

“Sen Commodore’dan hiçbir zaman haz etmedin. O da senden.”

“Giderek daha az haz ediyorum ondan,” dedim.

“Bu taşıyamayacağın bir yüke dönüşürse bunu ona söyleyebilirsin.”

“Taşıyamayacağım bir yüke dönüşürse bunu sana da ona da söylerim.”

Bu didişme böyle sürebilirdi, fakat ağabeyimden ayrılıp barın hemen karşısındaki otel odama çekildim. Tartışmayı sevmem, özellikle olağanüstü keskin bir dile sahip olan ağabeyimle. O gece daha geç bir saatte yolda bir grup adamla konuştuğunu duydum ve tehlikede olmadığından emin olmak için kulak kabarttım, fakat tehlikede değildi – adam ağabeyime adını sordu, ağabeyim ona adını söyledikten sonra onu rahat bıraktılar. Fakat yardımına giderdim, hatta grup dağıldığında çizmelerimi giymeye koyulmuştum bile. Charlie yukarı çıktığında yatağa girip uyuyormuş numarası yaptım. Başını kapıdan içeri sokup adımını seslendi ama

yanıt vermedim. Kapıyı kapatıp odasına gitti. Ben karanlıkta öylece yatıp aile olmanın zorluklarını, insanın soyuna dair hikâyelerin ne kadar çılgın ve çarpık olabileceğini düşündüm.

Sabah kalktığımda yağmur yağıyordu — yolları çamurlu bir çorbaya çeviren sürekli ve soğuk damlalar. Charlie'nin midesi içtiği viskiden bulanıyordu, kimyagere gidip mide bulantısına karşı bir ilaç aldım. Bana verdiği kokusuz, narbülbülü-yumurtası-mavisi tozu sabah kahvesine kattım. Tozun içeriğini bilmiyordum, bildiğim tek şey Charlie'nin yataktan kalkıp Nimble'a binmesini sağladığı ve onu aşırı tedirgin kıldığıydı. Kasabadan otuz kilometre uzaklıkta, ormanın bir yaz önce yıldırım düşmesi sonucunda yanmış çorak bir yerinde mola verdik. Öğle yemeğini bitirmiş yola çıkmaya hazırlanırken elli metre kadar güneyde atını yürüten bir adam gördüm. Atını sürüyor olsaydı üzerinde durmayacaktık muhtemelen, fakat tuhaftı adamı atının önünde yürürken görmek. "Gidip ne yaptığına bak," dedi Charlie.

“Liderden kesin emir,” dedim. Karşılık vermedi ve içimden, bu esprinin tadı kaçmaya başladı, diye geçirdim. Bir daha yapmamaya karar verdim. Tub’a atladığım gibi adama doğru sürdüm. Yaklaştığımda adamın ağlamakta olduğunu fark ettim ve onunla yüzleşmek için attan indim. Ben uzun boylu, yapılı, sert görünümlü bir adamım ve yüzündeki tedirginliği fark ettim; kaygısını gidermek için, “Kötü bir niyetim yok. Ağabeyimle öğle yemeği yiyoruz. Fazla yemek hazırlamışım, bu yüzden sana aç olup olmadığını sormak istedim,” dedim.

Adam avucuyla yüzünü kuruladı, derin soluk alıyor ve titriyordu. Bana yanıt vermeye çalıştı –ağzını açtı en azından– fakat tek sözcük bile çıkmadı, iletişim kuramayacak kadar perişandı.

“Görüyorum ki sıkıntılısın ve muhtemelen yalnız yolculuk yapmak istiyorsun. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, her şey yoluna girer umarım.” Tub’a bindim ve kamp yolunu yarıladığımda Charlie’nin tabancasını bana doğrultmuş olduğunu gördüm. Arkama döndüğümde ağlayan adamın atını hızla bana doğru sürmekte olduğunu gördüm; bana zarar vermek istediğini düşünmediğim için Charlie’ye silahını indirmesini işaret ettim. Şimdi ağlayan adamla yan yana at sürüyorduk ve bana, “Teklifinizi kabul ediyorum,” diye seslendi. Kampa vardığımızda Charlie adamın atını tutup, “Kimsenin peşinden böyle at sürme. Kardeşimin peşindesin sandım, seni vurmama ramak kaldı,” dedi. Ağlayan adam ellerini boş lakırdı der gibi salladı. Bu Charlie’yi şaşırttı – bana bakıp, “Kim bu zat?” diye sordu.

“Başına üzücü bir şey gelmiş anladığım kadarıyla. Ona bir tabak yemek teklif ettim.”

“Bisküviden başka bir şey kalmadı.”

“Biraz daha yemek hazırlarım öyleyse.”

“Hazırlamayacaksın.” Charlie ağlayan adamı tepeden tırnağa süzdü. “Ne kadar kederli bir hali var, değil mi?”

Ağlayan adam boğazını temizledikten sonra konuştu: “Bir adam hakkında o burada değilmiş gibi konuşmak hayli cahilce bir davranış.”

Charlie gülmekle ona bir tane vurmak arasında kararsız kaldı. “Deli mi sence?” diye sordu bana.

“Sözlerine dikkat etsen iyi edersin,” dedim yabancıya. “Ağabeyim bugün kendini iyi hissetmiyor.”

“Ben iyiyim,” dedi Charlie.

“Yardımseverliği zedelendi,” dedim.

“Hastalıklı görünüyor,” dedi ağlayan adam.

“İyiyim dedim, canın cehenneme.”

“*Hasta* biraz,” dedim. Charlie’nin sabrının taşma noktasına geldiğini görebiliyordum. Birkaç bisküvi alıp ağlayan adama uzattım. Uzunca bir süre baktı bisküvilere, sonra tekrar ağlamaya başladı; öksürüyor, iç çekiyor, acınacak kadar titriyordu. Charlie’ye, “Onu bulduğumda böyleydi işte,” dedim.

“Nesi var?”

“Söylemedi.” Ağlayan adama, “Efendi, neyin var senin?” diye sordum.

“Gittiler!” diye hıçkırdı. “Hepsi gitti!”

“Kim gitti?” diye sordu Charlie.

“Bensiz gittiler! Keşke ben de gitmiş olsaydım! Onlarla birlikte gitmiş olsaydım keşke!” Bisküvilerini yere attı, atını alıp yürümeye başladı. On adım kadar gittikten sonra başını geriye atıp inledi. Adam bunu üç kez yaptıktan sonra ağabeyimle kamp yerini temizlemeye giriştik.

“Derdi ne acaba?” dedim Charlie’ye.

“Aklını yitirmesine neden olacak kadar büyük bir üzüntü yaşamış olmalı.”

Atlarımıza bindiğimizde ağlayan adam gözden kaybolmuştu, üzüntüsünün nedenini hiçbir zaman öğrenemeyecektik.